

Het werk van Liesbet Gruppig frappeerde door de singuliere poëzie ervan, die zich uitte in een verrassend wisselende, maar coherente vorm en de onbevangeheid van de resulterende beelden. Het geheel viel ook op, omdat ze haar toegewezen ruimte wit schilderde, waardoor haar werk ontsnapte aan de algemen indruk die het museum maakte. Dat ze dit initiatief heeft genomen is haar eerste verdienste. Van alle deelnemers getuigde ze zo van de meest besliste houding tegenover de opgelegde beperkingen.

Het grootste beeld bestond in de projectie van een met water gevulde dia, waarvan de inhoud langzaam verdampte en zorgde voor een onmerkbaar evoluerend beeld. Deze evolutie was afleesbaar uit langzaam in elkaar overgaande luchtbellen aan de basis van het beeld, dat zo deed denken aan het bevroren oppervlak van een vijver of plas.

Andere 'foto's' die we te zien kregen bestonden onder meer in de afdruk van een diafilm die in de aarde was gelegd en daar was aangetast. Een andere foto was het resultaat van het 'belichten' van een ecta in een zwarte zak onder water, waarbij het bewegende water de ecta beroerde in plaats van het licht.

Een andere foto ontstond door dezelfde film twee keer te belichten.

Raf Coenjaerts omschreef haar werk terecht als een 'naar boven prutsen van dingen die je normaal niet kan zien'. Hij wees op het zachte borrelen van de met water gevulde dia en omschreef het werk als 'spreekjesachtig'.

In de eerste plaats overtuigde haar werk door de totale poëtische indruk, die ontstond door het lichtvoetige combineren van verschillende beelden van verschillende formaten die niet meteen thuis te brengen waren maar wel een samenhangend geheel vormden.

Geschreven door Hans Theys

Juryleden: Inge Braeckman, Raf Coenjaert, Menno Meewis
Lieven Segers en Hans Theys